

Sygn. akt V U 907/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r. w Kaliszu

odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 8 lipca 2014 r. Nr (...)

w sprawie W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 8 lipca 2014 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu W. B. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 lipca 2014 r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił W. B. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych albowiem wnioskodawca nie przedstawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. B. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu okresu 2.08.1977 – 28.02.1994 jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący W. B. urodzony dnia (...) w okresie 02.08.1977 r. – 28.02.1994 r. był pracownikiem Zakładów (...) w K. zatrudnionym od początku na stanowisku kierowcy samochodu w pełnym wymiarze czasu pracy. Zawarcie umowy o pracę towarzyszyło zawarciu umowy obejmującej wykonywanie przez odwołującego dodatkowo czynności spedycyjnych przewożonego towaru.

(dowód: świadectwo pracy, umowy o pracę w aktach osobowych odwołującego)

W chwili zatrudnienia odwołujący posiadał prawo jazdy kategorii C uprawniające do kierowania samochodem ciężarowym o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

(dowód: wypis z prawa jazdy w aktach osobowych odwołującego)

Odwołujący w okresie pracy w Zakładach (...) wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Był to samochody do przewozu towarów masowych: mięsa i jego przetworów. Jedynie w 1991 r. na okres jednego miesiąca odwołujący był skierowany do pracy jako w straży zakładowej. Prace wartownika odwołujący wykonywał w okresie 1 – 31.03.1991.

(dowód: zeznania świadków: P. W., J. S., M. M., zeznania odwołującego, dekret z dnia 27.02.1991 r. w aktach osobowych)

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 28 lat 11 miesięcy i 5 dni. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/bezsporne/

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom świadków. Sąd dał również wiarę zeznaniom odwołującego oraz ujawnionej w postępowaniu sądowym dokumentacji pracowniczej odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. z 2013 r. poz.1440 z póź. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art. 32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi (okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym). W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przepis § 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wymaga do zaliczania okresów pracy w warunkach szczególnych do okresów uprawniających do wcześniejszej emerytury aby praca taka była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy o charakterze osobowym jak i w postaci dokumentacji pracowniczej (dekrety płacowe, świadectwo pracy, umowy o pracę), wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący wykonywał w okresie od dnia 2 sierpnia 1977 roku do dnia 28 lutego 1994 roku z jednomiesięczną przerwą w 1991 r. (miesiąc marzec) prace polegające na kierowaniu samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Prace takie spełniały warunki wymienione w wykazie A dział VIII pkt 2 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Pracę taką odwołujący wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Łączny okres wykonywania takiej pracy wynosi ponad 15 lat nawet przy odliczeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego w latach 1992 – 94 w rozmiarze 1 miesiąc i 10 dni

Spełniona została zatem przesłanka co najmniej 15-letniej pracy w warunkach szczególnych. Cały badany okres pracy w warunkach szczególnych przypada przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 28 letnim okresem ubezpieczenia i w chwili wydawania zaskarżonej decyzji miał ukończony 60-ty rok życia. Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.